

1 Ιουνίου, 1990

[ΠΙΚΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΣΤΑΛΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΟ ΝΟΜΟ 14/60

- και -

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΡ. 6468/89
ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΠΑΦΟΥ,

- και -

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΜΟΗΑΜΕΔ ΑΗΜΕΔ
SAAD MENWER ,

(Ποινική Αίτηση Αρ. 2/90)

*Ποινική Δικονομία — Έφεση — Προθεσμία ασκήσεως — Παράταση
— Αρχές, που διέπουν το θέμα — Εκτενής αναφορά σε αυθεντίες.*

5 Ο αιτητής κατεχώρησε αρχικά έφεση εναντίον της καταδίκης
του. Μήνες αργότερα απέσυρε την έφεση κατά της καταδίκης και
κατεχώρησε λεπτομερείς λόγους εφέσεως κατά της ποινής. Λίγες
μέρες αργότερα η έφεση απορρίφθηκε, αλλ' ο δικηγόρος του αιτητή
10 δήλωσε ότι θα καταχωρούσε αίτηση για παρέκταση της προθεσμίας
ασκήσεως εφέσεως κατά της ποινής. Η αίτηση καταχωρήθηκε μετά
από 18 μέρες. Ενόψει, των αρχών, που διέπουν το θέμα, και των
15 πιο πάνω γεγονότων, το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την αίτη-
ση.

Η Αίτηση απορρίπτεται.

Αναφερόμενες αποφάσεις:

15 *Αδελφοί Λαμπριανίδη Λτδ και άλλοι ν. Συμβουλίου Βελτιώσεως
Γερίου (1989) 2 Α.Α.Δ. 374,*

Λάιπα ν. Δημοκρατίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 228,

Doherty, 55 Cr. App. R. 548.

Αίτηση.

20 Αίτηση για παράταση χρόνου προς το σκοπό καταχώ-
ρησης έφεσης αναφορικά με την ποινή στην ποινική υπό-
θεση Αρ. 6468/89 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Πάφου.

Γ. Παπαντωνίου, για τον αιτητή.

*Π. Κληρίδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας,
για τους κθ' ων η αίτηση.*

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Χρ. Χατζητσαγγάρης.

5

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ: Με την παρούσα αίτηση ο αιτητής επιδιώκει παράταση χρόνου προς το σκοπό καταχώρησης έφεσης όσον αφορά την ποινή από απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Πάφου, ημερομηνίας 25.9.89 με την οποία καταδικάστηκε σε φυλάκιση δύο ετών για το αδίκημα της διάρρηξης και κλοπής (ποινική υπόθεση 6468/89).

10

Σύμφωνα με την ένορκο δήλωση του δικηγόρου του αιτητή κ. Γ. Παπαντωνίου, η οποία υποστηρίζει την αίτηση, ο αιτητής στις 27.9.89 καταχώρησε την ποινική έφεση 5210 η οποία στρεφόταν αποκλειστικά εναντίον της καταδίκης.

15

Στις 23.3.90 ο αιτητής απέσυρε την έφεση 5210 εναντίον της καταδίκης και καταχώρησε λεπτομερείς λόγους έφεσης εναντίον της ποινής. Στις 5.4.90 αποσύρθηκε και απορρίφθηκε η έφεση κατά της καταδίκης. Ταυτόχρονα ο δικηγόρος του αιτητή ζήτησε από το Εφετείο άδεια για την καταχώρηση αίτησης για παράταση χρόνου για υποβολή έφεσης εναντίον της ποινής. Και πάλι σημειώθηκε σημαντική καθυστέρηση στην υποβολή της αίτησης η οποία τελικά υποβλήθηκε στις 23.4.90.

20

25

Η αίτηση βασίζεται στο άρθρο 134 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155 το οποίο παρέχει διακριτική ευχέρεια στο Εφετείο να δώσει παράταση χρόνου εφόσον αποκαλύπτεται καλός λόγος.

Ο κ. Κληρίδης ήγειρε ένσταση και παρέθεσε αριθμό αυθεντιών οι οποίες καταδεικνύουν ότι παράταση παραχωρείται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις. (Τέτης Παπαδόπουλος ν. Αστυνομίας (1982) 2 Α.Α.Δ. 217, Νίκη Ανδρέου

30

ν. Δημοκρατίας (1972) 2 Α.Α.Δ. 4, Γενικός Εισαγγελέας ν. Χ' Κωνσταντή (1968) 2 Α.Α.Δ. 113, *Daniel Ward*, 55 Cr. App. R. 509, *Lawrence Doherty*, 55 Cr. App. R. 548, Λάππα ν. Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 228.

- 5 ·Οι αρχές που διέπουν την άσκηση της διακριτικής ευ-
 χέρειας του Δικαστηρίου εξετάστηκαν σε δύο πρόσφατες
 αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου: *Αδελφοί Λα-*
μπριανίδη Λτδ και Άλλοι ν. Συμβουλίου Βελτιώσεως Γε-
 10 *ρίου* (1989) 2 Α.Α.Δ. 374 *Λάππα ν. Αστυνομίας* (1990) 2
 Α.Α.Δ. 228. Υιοθετούμε τις αρχές οι οποίες συνοψίζονται
 και στις δύο αποφάσεις. Το πιο κάτω απόσπασμα από την
 ποινική έφεση 5073 προσδιορίζει τις αρχές και δίδει πε-
 15 ριεκτική εικόνα των γεγονότων που λαμβάνονται υπόψη
 στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου
 στις σελ. 376 - 377:-

20 "Τα χρονικά πλαίσια που καθορίζει η νομοθεσία για
 την αμφισβήτηση μέσω έφεσης πρωτόδικης δικαστικής
 απόφασης συναρτώνται άμεσα με την οριστικότητα
 (finality) των δικαστικών αποφάσεων, που συνιστούν
 το μέσο για τη διακρίβωση αμφισβητούμενων δικαιω-
 μάτων. Βάσει του δικαστικού μας συστήματος η από-
 25 φαση πρωτόδικου δικαστηρίου τόσο στις πολιτικές όσο
 και στις ποινικές υποθέσεις είναι καθοριστική για τα
 δικαιώματα και υποχρεώσεις των διαδίκων. Η διασφά-
 λιση της οριστικότητας των πρωτόδικων αποφάσεων
 επιβάλλει όπως κάθε αμφισβήτηση μέσω έφεσης υπο-
 30 βάλλεται μέσα σε σύντομο προκαθορισμένο χρόνο. Η
 τήρηση των προβλεπομένων χρονικών ορίων δεν είναι
 θέμα τύπου αλλά ουσίας όπως υποδεικνύεται στην υπό-
 θεση *The Attorney-General of the Republic v. Petros*
Demetriou HjiConstanti, (1968) 2 C.L.R. 113, που σχετί-
 ζεται όχι μόνο με τα συμφέροντα των άμεσα ενδιαφερο-
 35 μένων αλλά και με το συμφέρον του δημοσίου στη δια-
 σφάλιση της οριστικότητας των δικαστικών αποφά-
 σεων και κατ' επέκταση της ευνομίας.

Παράταση των χρονικών ορίων για την υποβολή
 έφεσης ενάντια στην καταδίκη επιτρέπεται μόνο σε

εξαιρετικές περιπτώσεις, όταν οφείλεται σε ουσιαστική αδυναμία του εφεσείοντα. Η αδυναμία πρέπει να συντρέχει όχι μόνο στο διάστημα των δέκα ημερών, το χρονικό πλαίσιο μέσα στο οποίο πρέπει να ασκηθεί η έφεση, αλλά και για το χρόνο που διαρρέει μέχρι την υποβολή της αίτησης για παράταση. 5

Στην προκείμενη περίπτωση ο εφεσείων δεν έχει καν επικαλεσθεί οποιαδήποτε αδυναμία. Δε θα αναφερθούμε εξαντλητικά στους λόγους που θα μπορούσαν να συνθέσουν αδυναμία. Περιοριζόμαστε στη διαπίστωση ότι αναθεώρηση εκ μέρους του δικηγόρου του εφεσείοντα του υπόβαθρου της καταδίκης, μάλιστα μετά την παρέλευση μεγάλου χρονικού διαστήματος, δε συνιστά βάσιμο λόγο για παράταση." 10

Καθοδηγητικό είναι επίσης το ακόλουθο απόσπασμα από την απόφαση στην Ποινική Αίτηση 1/90 στη σελ: 230:- 15

"Η προσέγγιση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην άσκηση της διακριτικής του εξουσίας κάτω από το άρθρο 134 έχει εξεταστεί από το Ανώτατο Δικαστήριο ως Έφετείο σε σειρά αποφάσεων. Αρκεί να αναφερθούμε στις υποθέσεις *Niki Andreou v. The Republic* (1972) 2 C.L.R. 4, στην οποία γίνεται αναφορά σε προηγούμενες αποφάσεις του Δικαστηρίου και οι οποίες υιοθετούνται όπως π.χ. οι υποθέσεις *Peter v. The Police* (1963) 1 C.L.R. 42, *Djeredjian v. The Republic* (1967) 2 C.L.R. 136, *The Attorney-General v. Hji Constanti* (1968) 2 C.L.R. 113, *Pullen v. The Republic* (1969) 2 C.L.R. 199, στις οποίες το Δικαστήριο εξέφρασε την άποψη ότι τα σχετικά όρια εντός των οποίων πρέπει να καταχωρείται η έφεση πρέπει να τηρούνται αυστηρά και ότι, σε πολύ εξαιρετικές περιπτώσεις και μόνο αν το Δικαστήριο ικανοποιηθεί από τον αιτητή ότι πραγματικά υπάρχει εύλογη αιτία μπορεί να επιτρέψει την παράταση χρόνου." 20 25 30

Αναφερόμαστε επίσης στην αγγλική υπόθεση *Lawrence Maynard Graham Doherty*, 55 Criminal Appeal Reports, 35

548 όπου ο Αρχιδικαστής Lord Widgery ανέφερε τα εξής στη σελ. 549:-

"...in general principle the power to extend time under rule 12 should be very rarely used."

- 5 Στην παρούσα υπόθεση είναι φανερό ότι η παράλειψη του αιτητή να υποβάλει έφεση μέσα στο προβλεπόμενο χρονικό όριο ή σε οποιοδήποτε μεταγενέστερο στάδιο δεν οφείλεται σε ουσιαστική αδυναμία αλλά σε μεταβολή στάσης ως προς την καταδίκη και την ποινή. Δεν έχουν αποκαλυφθεί ικανοί λόγοι που να δικαιολογούν την παράταση.
- 10

Η αίτηση απορρίπτεται.